

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยมีรากฐานมั่นคงของศาสนา ปรัชญาวัฒนธรรมอันดีงาม ผู้คนในสังคมได้นำหลักธรรมศาสนา ปรัชญาและค่านิยม มาใช้ในการดำรงชีวิตและกำหนดเป็นปทัสฐานของจริยธรรม ค่านิยม และแนวทางประพฤติปฏิบัติโดยการผ่านการอบรมถ่ายทอดสืบต่อกันมาเป็นระยะเวลายาวนาน แต่กระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อีกทั้งแรงบีบบังคับทางเศรษฐกิจได้ส่งผลต่อวิถีการดำรงชีวิตของคนไทยให้ต้องดิ้นรนแข่งขันเพื่อความอยู่รอด ความสุข เกียรติยศ และเป็นที่ยอมรับของสังคม เกิดค่านิยมในวัตถุและยกย่องผู้มีอำนาจที่มีความร่ำรวยทางฐานะความเป็นอยู่ ทำให้คนในสังคมมีความเห็นแก่ตัวกันมากขึ้น บุคคลยอมใช้วิถีทางเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ให้แก่ตนเองทำให้วิถีชีวิตเปลี่ยนไปจากเดิม การนำเอาหลักธรรมคำสอนของศาสนา หลักจริยธรรมและค่านิยมเดิมที่เคยประพฤติปฏิบัติกันมาเริ่มหายไปจากสังคมไทยทุกขณะ ในอดีตคนที่มีความซื่อสัตย์จะได้รับคำยกย่องและนับถืออย่างมาก คนคดโกงจะได้รับการประณาม สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งที่เกิดจากระบบศาสนาและคุณธรรม แต่ในสภาพสังคมปัจจุบัน บุคคลจะมีจริยธรรมความซื่อสัตย์ลดน้อยลง ขาดความซื่อตรงและจริงใจต่อกัน มีการทุจริตคดโกงในหน้าที่ โกงหลวงโกงราษฎร์ปรากฏเป็นข่าวหนังสือพิมพ์เป็นประจำโดยการทุจริตคดโกงในหน้าที่ราชการ ได้ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ การเมืองการปกครองเป็นอย่างมาก ข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นการทุจริตคอร์รัปชันของประเทศไทยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และบ่งบอกถึงความเสื่อมโทรมทางด้านจริยธรรมความซื่อสัตย์

การพัฒนาส่งเสริมจริยธรรมความซื่อสัตย์ แก่เยาวชนเพื่อเป็นแนวทางประพฤติดีประพฤติชอบนั้น เป็นสิ่งที่มีความสำคัญและต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจจากหลายสถาบันในสังคม อาทิ สถาบันครอบครัว สถาบันศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถาบันการศึกษา ซึ่งมีกระบวนการทางการศึกษาที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นกระบวนการพัฒนาที่สามารถแก้ไขปัญหและพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างยั่งยืน (กรมวิชาการ, 2544, หน้า 1) การอบรมสั่งสอนศีลธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนที่อยู่ในช่วงของการศึกษาภาคบังคับเป็นวัยที่เหมาะสมอย่างยิ่งในการปลูกฝังจริยธรรมเพราะเป็นวัยที่บริสุทธิ์สามารถซึมซับสิ่งที่ดีงามได้ง่าย เพื่อให้เขามีแนวประพฤติดีประพฤติชอบ ดังนั้น จริยธรรมความซื่อสัตย์ จึงต้องอาศัยการศึกษาในวัยภาคบังคับเป็นส่วนสำคัญในการปลูกฝัง การจะให้ข้าราชการและประชาชนทั่วไปยึดมั่นจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ คนเหล่านั้น ก็ควรที่จะได้รับการอบรมบ่มนิสัยความซื่อสัตย์แต่เยาว์วัย และต้องปลูกฝังให้ลึกเข้าไปในจิตใจ ไม่ใช่สอนเพียงให้รู้ว่าความซื่อสัตย์คืออะไรเพียงเท่านั้น แต่ต้องยึดถือปฏิบัติอย่างจริงจังในชีวิต จึงจะเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

ความซื่อสัตย์เป็นจริยธรรมที่สำคัญประการหนึ่งอันควรปลูกฝัง(กระทรวงศึกษาธิการ 2545,หน้า 90 – 92)ซึ่งได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการศึกษา โดยมุ่งส่งเสริมพัฒนาการของเด็กให้เป็นพลเมืองดีมีค่านิยมในด้านความซื่อสัตย์หรือความรับผิดชอบตามที่พลเมืองดี ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาพุทธศักราช 2544 (กรมวิชาการ,2545,หน้า 28) ได้มุ่งให้นักเรียนพัฒนาเชาว์ปัญญา มีความรู้และทักษะเฉพาะตามศักยภาพเห็นช่องทางในการประกอบอาชีพ ร่วมพัฒนาสังคมด้วยแนวทางและวิธีใหม่ๆ บำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม ซึ่งมีแนวทางดำเนินการได้โดยส่งเสริมค่านิยม ที่เป็นรากฐาน อันได้แก่ ขยัน ซื่อสัตย์ ประหยัด อดทน มีวินัย รับผิดชอบ ควบคู่ไปด้วย

จากการได้ศึกษาเอกสารหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนมีจริยธรรมความซื่อสัตย์ พบว่า จุดมุ่งหมายกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชา สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2545 ส่วนที่เกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมกำหนดไว้ว่า ต้องปลูกฝังผู้เรียนให้มีคุณลักษณะเสียสละ ซื่อสัตย์ มีวินัย มีกตัญญูกตเวที รักเกียรติภูมิแห่งตน (กรมวิชาการ,2545,หน้า 3) และหลักสูตรดังกล่าว กำหนดให้ความซื่อสัตย์เป็นจริยธรรมข้อหนึ่งในวิชาจริยศึกษาของกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย อีกทั้งหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม พบว่า กลุ่มสาระการเรียนรู้ดังกล่าวให้การอบรมบ่มนิสัยให้เยาวชนมีคุณภาพของผู้เรียนด้านคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยม โดยให้รู้จักตนเอง พึ่งตนเอง ซื่อสัตย์ มีระเบียบ มีวินัย กตัญญู ประหยัด มุ่งพัฒนาคนให้มีชีวิตที่ พอเพียงเคารพเหตุผลมีความยุติธรรม (ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ,2544,หน้า 1) จะเห็นได้ว่าความซื่อสัตย์เป็นจริยธรรมที่สำคัญประการหนึ่งที่กำหนดไว้ในหลักสูตรตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเพื่อพัฒนาส่งเสริมแก่นักเรียนให้เกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ต่อไป

การปลูกฝังหรือควบคุมพัฒนาคนให้มีความซื่อสัตย์ เป็นงานใหญ่สำหรับครู อาจารย์ ตลอดจนผู้บริหารทั้งหลายในวงการศึกษา วงการใดมีความซื่อสัตย์ เคารพในกฎกติกา และภาระหน้าที่กันจริงๆ วงการนั้นจะมีความเจริญก้าวหน้า ความซื่อสัตย์ มิใช่เกิดขึ้นเอง แต่เป็นสิ่งที่ต้องปลูกฝังคุณธรรม โดยที่ผู้ปกครองและครูเป็นตัวแทนของสังคมในการปลูกฝังความซื่อสัตย์สุจริตให้เกิดขึ้นในเด็ก โดยเฉพาะนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 จัดเป็นวัยเด็กประถมศึกษาตอนปลายที่มี อายุ 10 – 12 ปี พฤติกรรมของเด็กสามารถปรับให้เป็นแนวทางที่พึงประสงค์ได้ แต่หลังจากช่วงดังกล่าว ความแปรผันและสภาพแวดล้อมทางสังคม อาจทำให้คนวัยผู้ใหญ่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้บ้าง แต่ไม่อาจลบล้างคุณลักษณะที่เคยรับไว้เมื่อขณะยังเป็นวัยเด็กได้ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ,2522,หน้า 2) ผู้ปกครองนักเรียนเป็นผู้สนับสนุนให้มีการสั่งสอนเป็นผู้อบรมดูแลเด็กเตือนนักเรียนให้ประพฤติปฏิบัติไปในแนวทางเหมาะสมและดีงาม

โรงเรียนเป็นสถาบันหนึ่งที่นับว่ามีความสำคัญในการแก้ไขปัญหาและปลูกฝังจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์แก่นักเรียน วัยที่เหมาะสมคือ เด็กในช่วงวัย 6 – 12 ปี เป็นวัยที่พัฒนา

ความรู้สึก ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ เป็นวัยที่พึ่งพาตนเองได้ อยากรู้ อยากเห็น ช่างสังเกต สนใจในสิ่งต่างๆ ช่างคิด ช่างจำ แก้ปัญหาได้ตามความเป็นจริง มีความขยันตั้งใจ ต้องการความสำเร็จ เป็นคนเด่น คนสำคัญ เป็นที่นิยมชมชอบจึงเป็นวัยที่สามารถสร้างเสริมและปลูกฝังความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับคุณค่าความภูมิใจในตนเองได้เป็นอย่างดี การพัฒนาคุณภาพของเด็กนั้นต้องร่วมมือกันหลายฝ่าย (พระเทพโสภณ, 2547, หน้า 24 - 25) ได้ให้แนวคิดที่ว่า ต้องใช้ปัจจัยสำคัญ 3 ประการ ที่เรียกสั้นๆ ว่า “บวร” ได้แก่ บ้าน วัด โรงเรียน โดยให้โรงเรียนเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาให้นักเรียนเกิดความรู้ เกิดคุณธรรมและสามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันได้ ฝ่ายครู อาจารย์ พ่อแม่หรือผู้ปกครอง อย่าได้เพิกเฉยไม่นำพาโดยปล่อยให้ไปตามบุญตามกรรม แล้วแต่ธรรมชาติจะบงการอย่างนั้นไม่ได้ ควรจะให้การศึกษอบรมให้เด็กได้พัฒนาการไปในทางที่ดีที่ชอบ การให้การศึกษอบรมและการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต แก่นักเรียนเป็นหน้าที่ของครูอาจารย์ ในส่วนหนึ่งที่จะต้องกระทำให้เด็กนักเรียนเกิดการเรียนรู้ขึ้น ในการเรียนรู้ใดๆ นั้น จะต้องให้เกิดผล 3 ประการ คือ เกิดการเรียนรู้ ความเข้าใจ สามารถปฏิบัติได้และเกิดความเข้าใจหรือความรู้สึกนึกคิดในทางที่ดีต่อสิ่งนั้นๆ การปฏิบัติจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งควรเริ่มด้วยการปฏิบัติสิ่งง่ายๆ เสียก่อน ได้แก่ การปฏิบัติตามหน้าที่ของตนเอง

การพัฒนาส่งเสริมจริยธรรมปลูกฝังคุณธรรมให้แก่เด็กนักเรียน นอกจากจะเริ่มมาจากที่บ้านแล้ว ทางโรงเรียนซึ่งมีครูเป็นผู้ใกล้ชิดกับนักเรียน จึงเป็นบุคคลสำคัญเท่ากับบิดามารดาของเด็กที่จะดูแลเอาใจใส่แนะนำอบรมสั่งสอนนักเรียนให้เป็นคนดีมีคุณธรรมควบคู่กับการมีความรู้ (ผกา สัตยธรรม, 2544, หน้า 276) ครูจะต้องทราบก่อนว่านักเรียนมีจริยธรรมในขั้นใด และหลังจากการพัฒนาเหตุผลเชิงจริยธรรมแล้ว ครูจะทราบว่านักเรียนเกิดการพัฒนาเหตุผลเชิงจริยธรรมจริงหรือไม่โดยการวัดและประเมินการพัฒนาจริยธรรม ซึ่งจะต้องนำหลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมาพิจารณาและดูบริบทสภาพแวดล้อม ประกอบกันด้วย สิ่งที่ดีที่สุดในการวัดและประเมินด้านคุณธรรมจริยธรรมคือยึดเอาบริบทและหลักธรรมทางศาสนาที่กลุ่มคนที่ถูกประเมินยึดถือไว้เป็นแนวทางในการพิจารณาคัดสินการกระทำของบุคคลนั้น โดยการกระทำนั้นต้องเป็นการกระทำที่ให้คุณประโยชน์ต่อตนเองต่อผู้อื่น หรือต่อสังคม ตลอดจนต้องเป็นการกระทำที่แสดงออกถึงความดีงาม (กรมวิชาการ, 2544, หน้า 219) ซึ่งจะเห็นว่าการวัดและประเมินคุณธรรมจริยธรรมนั้นควรคำนึงถึงความแตกต่าง ทางวัฒนธรรม การนับถือศาสนา ตลอดจนกฎเกณฑ์ระเบียบของแต่ละสังคมด้วย

สภาพชุมชนรอบโรงเรียนวัดหนองผักชีนั้นมีลักษณะกระจายไม่หนาแน่น อยู่ห่างจากอำเภอหนองแค 20 กิโลเมตรซึ่งเป็นพื้นที่ราบลุ่ม มีประชากรอาศัย 250 หลังคาเรือน อาชีพหลักในชุมชน คือการเกษตรกรรม เลี้ยงสัตว์ รับจ้าง พนักงานบริษัท เนื่องจากเป็นอาชีพดั้งเดิม คนในชุมชน บางส่วนบ้านที่ฐานะความเป็นอยู่ปานกลางถึงรวย ได้ส่งบุตรหลานไปเรียนประจำอำเภอหนองแค บางส่วนบ้านที่มีฐานะความเป็นอยู่ขัดสนไม่มีเงินส่งได้ส่งบุตรหลานเข้า

โรงเรียนประจำหมู่บ้าน และคนในชุมชน นับถือพระพุทธศาสนา มีประเพณี ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป

โรงเรียนวัดหนองผักชี เป็นโรงเรียนขนาดเล็ก อยู่ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระบุรีเขต 2 จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงช่วงชั้นที่ 2 มีนักเรียนทั้งสิ้น 36 คน ข้าราชการครู 4 คน ครูอัตราจ้างองค์การบริหารส่วนตำบล 1 คน นักการภารโรง 1 คน ครูไม่ครบชั้นเรียน ในการจัดการศึกษายึดหลักการบริหารแบบมีส่วนร่วม โดยเปิดโอกาสให้บุคลากรในโรงเรียนและคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเข้ามามีบทบาทในการจัดการศึกษา ซึ่งประกอบด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่น ชุมชน วิทยากรท้องถิ่น การจัดการศึกษาของโรงเรียน มีแนวปฏิบัติตามมาตรฐานการศึกษาของสำนักงานรับรองมาตรฐานการศึกษาโดยเฉพาะด้านผู้เรียน โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่บูรณาการเพื่อพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม ในทุกสาระการเรียนรู้ มีการปลูกฝังค่านิยมที่ดีงาม จัดให้มีกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ เพื่อที่จะให้นักเรียนเป็นคนที่มีคุณธรรมจริยธรรมมีค่านิยมที่ดีงาม เช่น มีการจัดกิจกรรมอบรมนักเรียนหน้าเสาธง การอบรมคุณธรรมจริยธรรมประจำสัปดาห์ เป็นต้น

จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับครูที่เป็นครูประจำชั้นเรียนประถมศึกษาปีที่ 1- 6 พบว่า นักเรียนได้รับการดำเนินจากครูบ่อยครั้งในการทำหน้าที่ซึ่งเป็นวาระในแต่ละวันตอนเช้า และได้ประสบปัญหาด้านความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในโรงเรียนพบว่า นักเรียนเป็นส่วนมากที่ยังขาดความมีความซื่อสัตย์ในหน้าที่ในโรงเรียน เรื่องการแต่งกายที่สะอาดถูกต้องและการรักษาความสะอาด ปรากฏว่าพฤติกรรมของนักเรียนยังไม่บรรลุตามเป้าหมาย ยังมีนักเรียนบางส่วนที่ขาดระเบียบวินัยทั้งต่อตนเองและส่วนรวมมักจะทำอะไรตามความพึงพอใจของตนเองมากกว่าการคำนึงถึงระเบียบกฎเกณฑ์ของโรงเรียนขาดความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายขาดความตระหนัก ในการปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ของทางโรงเรียน พฤติกรรมการขาดความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ของนักเรียนที่สรุป ได้แก่ การทิ้งเศษขยะ ถูกลมไม่ถูกที่ นักเรียนมีนิสัยมักง่าย ทิ้งเศษกระดาษและวัสดุเหลือใช้ลงหน้าต่าง การใช้ห้องน้ำห้องส้วมไม่สะอาด ห้องเรียนค่อนข้างสกปรก ถึงขยะในห้องเรียนเต็มไม่นำไปเททิ้ง ทำให้มีกลิ่นเหม็นและมีดแมลงไต่ตอม ไม่รับผิดชอบการทำความสะอาดบริเวณหรือเขตที่ตนเองรับผิดชอบ ต้องให้ครูประจำชั้นหรือครูเวร กำชับกวาดชั้นนักเรียนจึงทำ การแต่งกายไม่สะอาด ไม่รักษาความสะอาดของร่างกาย เครื่องแต่งกาย หลังจากการรับประทานอาหารกลางวันเสร็จแล้วไม่เก็บกวาด เช็ดถูบริเวณ ซอผ้าฝืน และไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้อตกลงของโรงเรียน ซึ่งพฤติกรรมตามที่กล่าวมาข้างต้นนี้ เป็นเรื่องบ่งบอกและชี้ให้เห็นว่านักเรียนยังขาดความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในโรงเรียน ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นในโรงเรียน อันเนื่องมาจากบุคลากรได้ปล่อยปละเลย ไม่มีมาตรการที่ชัดเจนในการควบคุมพฤติกรรมของนักเรียน บุคลากรในโรงเรียนขาดการมีส่วนร่วม ในการจัดกิจกรรมเสริมสร้างความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในโรงเรียนของนักเรียน การอบรมดูแลนักเรียน ซึ่งทำให้นักเรียนประพฤติดิถีระเบียบของโรงเรียนเป็นต้นว่า การเข้าเรียนไม่ตรงเวลา การไม่ส่งงานตรง

เวลา และไม่มีความสนใจในการเรียน มีพฤติกรรมก้าวร้าว ทะเลาะกัน ไม่เคารพเชื่อฟังครู อาจารย์ ซึ่งจากปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าวจะทำให้เป็นปัญหาในการพัฒนาในด้านอื่นของนักเรียนไปด้วย ทำให้ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงได้

ด้วยสาเหตุดังกล่าว จึงมีความจำเป็นที่จะต้องจัดให้มีการวิจัยและพัฒนาความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดหนองผักชี ตำบลโคกแย้ อำเภอนองแคะ จังหวัดสระบุรี เพื่อจะแก้ปัญหาเกี่ยวกับการขาดความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในโรงเรียนของนักเรียน ให้มีความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในโรงเรียนมากยิ่งขึ้น

คำถามการวิจัย

จะสามารถพัฒนาความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดหนองผักชี ตำบลโคกแย้ อำเภอนองแคะ จังหวัดสระบุรีได้อย่างไร โดยประกอบด้วยคำถามย่อย 3 คำถาม ดังนี้

1. สภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการการพัฒนาความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดหนองผักชี ตำบลโคกแย้ อำเภอนองแคะ จังหวัดสระบุรี เป็นอย่างไร
2. จะมีแนวทางและวิธีการพัฒนา และดัชนีชี้วัดความสำเร็จในการพัฒนาความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในโรงเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดหนองผักชี ตำบลโคกแย้ อำเภอนองแคะ จังหวัดสระบุรี ได้อย่างไร
3. จะสามารถพัฒนาความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในโรงเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดหนองผักชี ตำบลโคกแย้ อำเภอนองแคะ จังหวัดสระบุรี ได้อย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการการพัฒนาความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดหนองผักชี ตำบลโคกแย้ อำเภอนองแคะ จังหวัดสระบุรี
2. เพื่อแสวงหาแนวทางวิธีการพัฒนาและดัชนีชี้วัดความสำเร็จในการพัฒนาความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดหนองผักชี ตำบลโคกแย้ อำเภอนองแคะ จังหวัดสระบุรี
3. เพื่อการพัฒนาความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดหนองผักชี ตำบลโคกแย้ อำเภอนองแคะ จังหวัดสระบุรี

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการพัฒนาความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดหนองผักชี ตำบลโคกแย้ อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. ขอบเขตพื้นที่

โรงเรียนวัดหนองผักชี ตำบลโคกแย้ อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี

2. ขอบเขตประชากร

การพัฒนาความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในโรงเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดหนองผักชี ตำบลโคกแย้ อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี ซึ่งมีผู้เกี่ยวข้องในการให้ข้อมูลที่สำคัญ 2 กลุ่ม ดังนี้

2.1. ผู้มีส่วนอย่างสำคัญในการพัฒนา ได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดหนองผักชี ตำบลโคกแย้ อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี ประจำปีการศึกษา 2551 จำนวน 15 คน เป็นชาย 8 คน เป็นหญิง 7 คน

2.2. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานการพัฒนาความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่โรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดหนองผักชี ตำบลโคกแย้ อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี โดยตรงซึ่งได้แก่

2.2.1 ผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนวัดหนองผักชี จำนวน 1 คน

2.2.2 คณะครูโรงเรียนวัดหนองผักชี จำนวน 4 คน

2.2.3 ตัวแทนผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 7 คน

2.2.4 เจ้าอาวาสวัดหนองผักชีเหนือ จำนวน 1 รูป

2.2.5 นักการภารโรง จำนวน 1 คน

3. ขอบเขตเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้เป็นกรอบในการศึกษา ได้แก่ ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ต่อหน้าที่ในโรงเรียน ซึ่งประกอบด้วย 4 ด้าน คือ

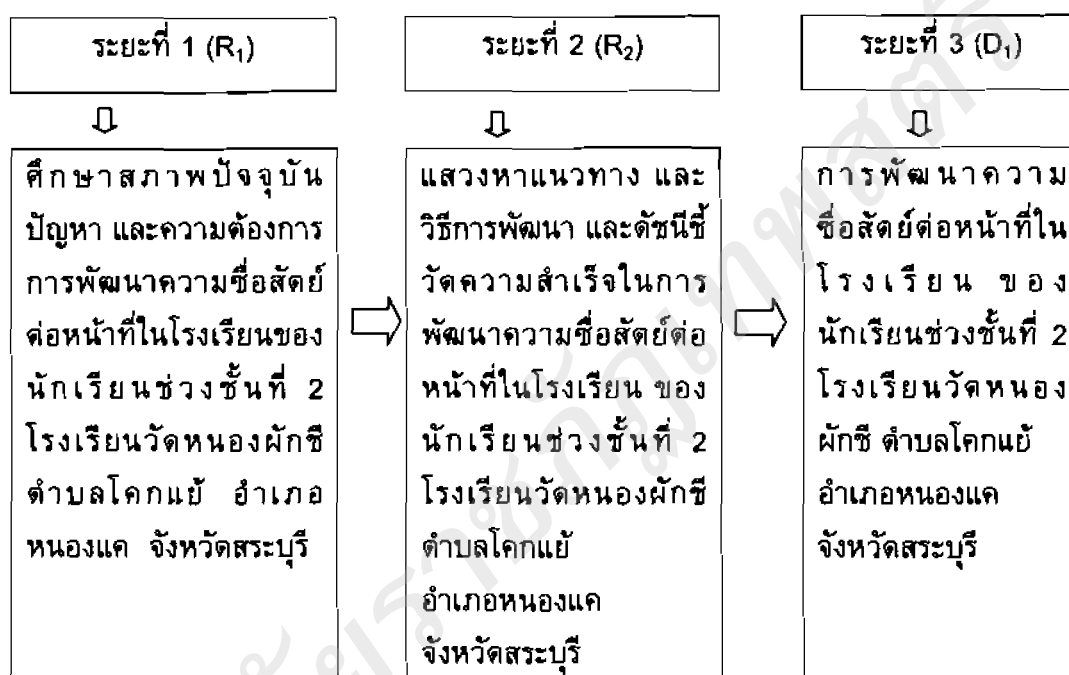
1. การรักษาความสะอาดโรงเรียน
2. การเรียน
3. การรักษากฎระเบียบของโรงเรียน
4. การรักษาสมบัติของโรงเรียน

4. ขอบเขตระยะเวลา

ดำเนินการวิจัยและพัฒนาในภาคเรียนที่ 2 ของปีการศึกษา 2551 ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2551 – มกราคม 2552

วิธีดำเนินการวิจัยและพัฒนา

การพัฒนาความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ต่อหน้าที่ในโรงเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดหนองผักชี ตำบลโคกแย้ อำเภอนองแคว จังหวัดสระบุรี เป็นการวิจัยและพัฒนาที่ดำเนินการเป็น 3 ระยะ ต่อเนื่องกัน คือ

ภาพ 1 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยและพัฒนา

นิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัย

ความซื่อสัตย์ หมายถึง การแสดงออกของการปฏิบัติตนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดหนองผักชี ตรงต่อความจริงและประพฤติปฏิบัติอย่างตรงไปตรงมา ทั้งร่างกาย วาจา ทั้งตนเองและผู้อื่นทั้งต่อหน้าและลับหลัง

ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความตั้งใจ ความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติข้อตกลงร่วมกันหรือตามหน้าที่ในโรงเรียนที่ได้รับมอบหมายจากครูอาจารย์ ให้สำเร็จตามความมุ่งหมาย รวมทั้งยอมรับการกระทำของตนและพยายามปรับปรุงให้ดีขึ้น

หน้าที่ในโรงเรียน หมายถึง สิ่งที่นักเรียนจะต้องปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมายจากคณะครู หรือจากการตกลงกันในโรงเรียนประกอบด้วย 4 ด้าน ดังนี้

1. การรักษาความสะอาดโรงเรียน หมายถึง การทำความสะอาดห้องเรียน บริเวณโรงเรียนที่รับมอบหมาย การทำความสะอาดห้องทำงานครู การทำความสะอาดโรงอาหาร การทำความสะอาดห้องสุขา และการจัดระเบียบบรณพัก

2. การเรียน หมายถึง การเข้าเรียนตรงเวลา การส่งงานตรงเวลา และมีความสนใจในการเรียน

3. การรักษากฎระเบียบของโรงเรียน หมายถึง การแต่งชุดนักเรียนให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

4. การรักษาสมบัติของโรงเรียน หมายถึง การที่นักเรียนนำสิ่งของต่างๆ ไปใช้แล้วนำไปเก็บที่เดิม ได้แก่ หนังสือ อุปกรณ์การศึกษา และไม้ขีดเขียน โต๊ะเก้าอี้ ทำลายอาคารเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

การวิจัยและพัฒนาความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในโรงเรียน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดหนองผักชี ตำบลโคกแย้ อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี ในครั้งนี้จะก่อให้เกิดผลผลิตที่ดีและสำคัญ คือ

1. นักเรียนโรงเรียนวัดหนองผักชี มีความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ต่อหน้าที่ในโรงเรียนของนักเรียนเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น

2. โรงเรียนวัดหนองผักชีเกิดการพัฒนาแบบมีส่วนร่วม โดยให้ชุมชนได้รับรู้และมีส่วนร่วมแก้ปัญหาพัฒนาชุมชนของตนเอง

3. สามารถถ่ายโอนยุทธศาสตร์เพื่อไปปรับใช้กับโรงเรียนที่มีบริบทใกล้เคียงกัน

4. สังคมได้บุคลากรที่มีคุณภาพมีความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ในโรงเรียน ทั้งต่อตนเองและส่วนรวมมากขึ้น